

Αθήνα 2014

Δημιουργική σύνθεση εξώφυλλου & οπισθόφυλλου : Χρίστος Πατσάλης
 (Βάση της σύνθεσης του εξώφυλλου απετέλεσε μια ζωγραφιά της μαθήτριας Σοφίας Ιωάννου)

ISBN : 978-618-80742-4-8

Copyright: 35^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΥΡΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Το παρόν πόνημα, σύμφωνα με τα όσα ορίζονται από το Άρθρο 9 του Ανοικτού Δημόσιου Διαγωνισμού « Αποτίμηση της υλοποίησης των Πράξεων με τίτλο: Στήριξη των Σχολείων με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα », και αναφέρονται στο έγγραφο ΑΔΑ: ΒΛ1Π9-Ω6Γ, αποτελεί ιδιοκτησία του Υ.ΠΑΙ.Θ. .

Επιμέλεια έκδοσης
 Παπαγιαννακοπούλου Κωνσταντία, Διευθύντρια
 & Χάιδα Γεωργία, Δασκάλα της τάξης

Αλεξάνδρος Ρουμνίδης
Μορτεζά Χουσεϊνί
Αλεξάνδρα Μιχαήλ
Νικόλας Σάτακα
Μάρτιος Γκούσο
Κατερίνα Κατσάνη
Γεωργία Πότση
Πάνος Ράπι
Άρης Σαμπάνης
Ράνια Δούβου

Λίλι Γα Σουάν
Φλοβιάννα Πόττα
Πέτρος Σόλις
Μελίνα Λαμπραδιάρη
Άλκηστη Μπουκουβάλα
Ναμπίλ Ελ Σάους
Νέλλη Κουτίβα
Βασίλης Λιούλιο
Αλντεριν Αμπανέκο
Σάντρο Ζααλισβίλι
Σοφία Ιωάννου

ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Υπεύθυνη Δασκάλα
Χάιδα Γεωργία

ΑΘΗΝΑ 2014

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγικό σημείωμα	5
Ευχαριστίες	6
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ : Λογοτεχνία	7
• «Δ.Ι.Α.Σ.» , ο Φοίβος και η Δάφνη ή «Φιλία από το διαδίκτυο»	7-15
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ : Άρθρα	
• Η Αθήνα η πόλη που θέλω να ζω	16-19
• Η σιωπή είναι ανοχή; Ρατσισμός- ξενοφοβία	19-24
• Προβλήματα στις μέρες μας: Οικονομία – Αξίες	24-26
• Ιστορίες Ηλεκτρονικού εκφοβισμού	26-28
• Βυζαντινό παραμύθι: «Το πικρό έδεσμα».....	29-30
Το σχολείο που θα έλεγα σχολειό μου!.....	31-32
• Βιβλίο είναι.....	32
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ : Ποίηση	
• Ο πόλεμος... μια δακρυσμένη ιστορία	33
• Ο Ιουστινιανός και η Αγία Σοφία.....	34
• Φιλία	34
• Αγάπη και ελπίδα για το αύριο.....	35
• Φιλία είναι... ..	35

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η εφαρμογή σχεδίου διδασκαλίας με θέμα: *«Παραγωγή γραπτού λόγου με διαφοροποιημένη διδασκαλία»* στην τάξη μας σε συνεργασία με τον Σχολικό Σύμβουλο Δρ. Χρίστο Πατσάλη, αποτέλεσε το έναυσμα για την έκδοση, *«Αναδύμενοι συγγραφείς»*, από τους μαθητές/τριες της ΣΤ΄τάξης.

Σκοπός αυτής της εκπαιδευτικής δραστηριότητας ήταν η δημιουργία ευκαιρίας ώστε να αποκτήσουν τα παιδιά ακόμα μια εμπειρία στην παραγωγή κειμενικών ειδών του αναφορικού λόγου .

Ο σκοπός αυτός επιδιώχθηκε να επιτευχθεί με τη λειτουργία εργαστηρίων σε ένα ομαδοσυνεργατικό σχήμα, μέσω μιας διερευνητικού τύπου στοχαστικο-αναστοχαστικής διαδικασίας .

Αναφέρθηκαν τα στοιχεία της αφηγηματικής δομής (χώρος, χρόνος, τόπος πρόσωπα, ύφος κ.α.), καθώς και τα βασικά στάδια που αναπτύσσουμε κατά τη συγγραφή ενός θέματος .

Οι μαθητές, με τη χρήση Φύλλων Εργασίας προσπάθησαν να ξεχωρίσουν τα δομικά, τα γλωσσικά και τα νοηματικά στοιχεία ενός κειμένου.

Έλαβαν γραμματικές και συντακτικές οδηγίες όσον αφορά το υποκείμενο και την σωστή χρήση των ρημάτων.

Στη συνέχεια τα παιδιά έγιναν οι μικροί συγγραφείς που δημιούργησαν κείμενα και ποιήματα με αγάπη, ενδιαφέρον και ενθουσιασμό.

Στις διερευνητικού τύπου δραστηριότητες και στην εκπόνηση των συλλογικών και των ατομικών εργασιών αυτής της έκδοσης πήραν μέρος όλοι οι μαθητές/τριες της τάξης. Η παραγωγή των κειμένων διέτρεξε όλο το φάσμα δημιουργίας τους (συγγραφικό στάδιο, μετασυγγραφικό,...) .

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πρώτα από όλα, εμείς οι μαθητές/τριες της ΣΤ΄ τάξης και η δασκάλα μας Χάιδα Γεωργία, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε:

τον Σχολικό μας Σύμβουλο Δρ. Χρίστο Πατσάλη γιατί μέσα από το πρωταρχικό κείμενό του: «**Ο Φοίβος και η Δάφνη, φιλία από το διαδίκτυο**», και την πρόταση για τη διεύρυνσή του, η οποία και υλοποιήθηκε: μας πυροδότησε το ενδιαφέρον και ιδέες, ώστε να δώσουμε την δική μας δημιουργική συνέχεια στην ιστορία αυτή .

Ψάξαμε στον υπολογιστή να βρούμε στοιχεία για να εμπλουτίσουμε τις δικές μας εκδοχές στη συνέχεια της ιστορίας, μας καθοδήγησε, μας προβλημάτισε και με τον δικό του τρόπο μας έδειξε πόσο δύσκολος αλλά παράλληλα πόσο μαγικός είναι ο κόσμος του αφηγηματικού λόγου και ποια βήματα θα ακολουθήσουμε για ένα σωστό και ολοκληρωμένο αποτέλεσμα.

Επίσης θέλουμε να ευχαριστήσουμε τους εκπαιδευτικούς που βοήθησαν στην εφαρμογή του σχεδίου διδασκαλίας και στην υλοποίηση του δικού μας λογοτεχνικού κειμένου.

Τέλος θα ευχαριστήσουμε την διευθύντρια του σχολείου μας για την συμβολή της στην εξασφάλιση και παροχή των μέσων, που ήταν απαραίτητα για την ολοκλήρωση αυτού του εγχειρήματος, καθώς και για την βοήθειά της στην δημιουργία της παρούσας έκδοσης.

Η δασκάλα της τάξης

Χάιδα Γεωργία

ΜΕΡΟΣ Α΄ : ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το διαδίκτυο είναι μια μεγάλη πολύχρωμη εγκυκλοπαίδεια, που μπορεί ο καθένας μας σε μερικά δευτερόλεπτα να γνωρίσει ό,τι έχει σκεφτεί και ονειρευτεί. Μπορεί να μάθει, να γνωρίσει, να ανακαλύψει, να ταξιδέψει σε μέρη μαγικά σε τόπους μυθικούς.

Το διαδίκτυο όμως μπορεί να γίνει και η κακιά ηλεκτρονική μαγισσούλα που μπορεί να σε κάνει να νιώσεις άσχημα, να πονέσεις και να πληγωθείς. Για αυτό πρέπει να προσέχουμε τους φίλους από το διαδίκτυο και να μην δίνουμε ποτέ προσωπικά στοιχεία σε αγνώστους. Επίσης υπάρχουν πολλοί φίλοι που μπορούν να μας βοηθήσουν όπως: το safe-internet, ο Συνήγορος του πολίτη, η Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος και άλλοι μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί, που όποτε τους χρειαστούμε είναι κοντά μας.

Το διαδίκτυο έγινε αφορμή να γνωριστούν και οι ήρωες της ιστορίας μας. Ο Φοίβος και η Δάφνη βρίσκονταν τόσο μακριά, ο ένας στην Μεγάλη πόλη την Αθήνα και η Δάφνη σε ένα μικρό χωριό της Πίνδου. Η φιλία τους όμως μεγάλωσε δυνάμωσε και οι αποστάσεις εκμηδενίστηκαν. Μια μεγάλη φιλία μέσα από το διαδίκτυο δημιουργήθηκε, αλλά και πολλές άλλες γνωριμίες μέσα από το facebook, γίνονται παγίδα και απειλή για μικρούς και μεγάλους.

«Δ.Ι.Α.Σ.» , Ο ΦΟΙΒΟΣ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ,

«Φιλία από το διαδίκτυο»

Όταν λέμε **Δ.Ι.Α.Σ.** δεν εννοούμε τον πατέρα των θεών των αρχαίων προγόνων μας. «ΔΙΑΣ» είναι τα αρχικά των λέξεων Δορυφορικός Ιστός Απομακρυσμένων Σχολείων. Αυτός ο **Δ.Ι.Α.Σ.** λοιπόν, που δεν κρατάει τον κεραυνό στα χέρια του αλλά την τεχνολογία της επικοινωνίας και της πληροφορίας, δίνει τη δυνατότητα για εκπαίδευση από απόσταση στα μακρινά και σχεδόν απρόσιτα σχολεία. Τώρα θα μου πείτε πώς δίνεται αυτή η δυνατότητα; Α!! ναι, καλή ερώτηση. Να λοιπόν και η απάντηση. Το πρόγραμμα «**Δ.Ι.Α.Σ.**», από τότε που έχει εφαρμοστεί, έχει δημιουργήσει πολλές ευκαιρίες για επικοινωνία μέσω υπολογιστών διαφόρων

σχολείων, που βρίσκονται σε απόσταση μεταξύ τους. Ακόμα έχει δώσει ευκαιρίες να γίνουν μαθήματα από απόσταση στα οποία συμμετείχαν μαθητές σχολείων μιας πόλης και ενός μικρού απομακρυσμένου χωριού της πατρίδας μας. Αυτός ο τρόπος διδασκαλίας έχει ονομαστεί διδασκαλία με τηλεδιάσκεψη . Οι μαθητές βλέπουν και ακούν ο ένας τον άλλον μέσα από την οθόνη και τα μεγάφωνα του υπολογιστή.

Η συνομιλία και η συζήτηση είναι ζωντανές, δηλαδή γίνονται σε πραγματικό χρόνο. Με αυτόν τον τρόπο διδασκαλίας οι μαθητές έχουν βοηθηθεί πολύ.

Σε κάποια τηλεδιάσκεψη λοιπόν, που έγινε και συμμετείχαν μαθητές και μαθήτριες από ένα σχολείο της Αθήνας και μαθητές- μαθήτριες ενός μικρού σχολείου κάποιου δυσπρόσιτου χωριού της Ηπείρου, στο τέλος της, όλοι οι συμμετέχοντες αντάλλαξαν μεταξύ τους, όσοι είχαν βέβαια, τη διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου τους, το e-mail τους που λέμε αλλιώς, και έδωσαν υπόσχεση να στείλουν μηνύματα ο ένας στον άλλον. Ο Φοίβος έχει μάθει να χρησιμοποιεί τον υπολογιστή, γιατί σε ολόημερο σχολείο της Αθήνας, που πηγαίνει, από την πρώτη τάξη, έχει διδαχτεί πολλά πράγματα από το δάσκαλο της πληροφορικής και ξέρει να στέλνει και μηνύματα. Έχει βάλει σκοπό να αποκτήσει κάποτε δικό του υπολογιστή. Το ότι δεν έχει ακόμα, δεν τον εμποδίζει να στέλνει και να δέχεται μηνύματα από το κομπιούτερ του σχολείου, με τη βοήθεια βέβαια του δασκάλου του, για τον οποίο έχει παραδεχτεί πως είναι πολύ καλός.

Όταν θέλει να στείλει ένα μήνυμα ανοίγει τον κατάλογο, που έχει φτιάξει με τα ονόματα και τις διευθύνσεις, γράφει το e-mail στο κατάλληλο σημείο, και μετά πληκτρολογεί το κείμενο, το οποίο έχει σκεφτεί από πριν, και όταν το ολοκληρώσει το στέλνει στον αποδέκτη. Τούτη τη φορά έστειλε ένα μήνυμα στην Δάφνη, μια μαθήτρια που πηγαίνει στην ίδια τάξη με αυτόν, την Δ' δημοτικού, και μένει σε ένα χωριό της Πίνδου. Ήθελε να τη ρωτήσει για το χωριό της, να του περιγράψει πως ήταν, δεν φαινόταν τίποτα από αυτό. Μόνον τα παιδιά, οι μαθητές στην αίθουσα γιατί στην τηλεδιάσκεψη διδασκαλίας φαίνονταν στην τηλεδιάσκεψη . Η Δάφνη έλαβε το μήνυμα στο κομπιούτερ του μικρού σχολείου της και αυτό γιατί ο ένας και μοναδικός, αλλά δραστήριος, δάσκαλος που δίδασκε εκεί, φρόντισε για τη σύνδεση του σχολείου με την ψηφιακή τεχνολογία. Έχει λάβει μηνύματα η Δάφνη και από άλλους αθηναίους συμμαθητές της, αλλά αυτό του Φοίβου την έχει χαροποιήσει ιδιαίτερα, γιατί λέτε;

Μα γιατί της ζητά να του μιλήσει και να περιγράψει το αγαπημένο της χωριό. Αμέσως άνοιξε την πόρτα της συνεργασίας με το συμπαθή συμμαθητή και του ζήτησε επίσης, επειδή δεν έχει πάει ποτέ στη Αθήνα, να της την περιγράψει ο ίδιος σε μηνύματά του. Βλέπεις, μέσα από την τηλεόραση δεν έχει καταφέρει να αποκτήσει μια ολοκληρωμένη εικόνα για αυτήν. Τα παιδιά, οι δύο συμμαθητές, άρχισαν να ετοιμάζουν τα μηνύματά τους, με την περιγραφή το καθένα του τόπου του αλλά και

την έκφραση των συναισθημάτων που ένιωθαν για αυτόν. Τα μηνύματα πήγαιναν και έρχονταν. Άρεσε πολύ στη Δάφνη η Αθήνα από τις περιγραφές του Φοίβου. Πολλά από αυτά τα άκουγε για πρώτη φορά. Για κάποια όμως, ζητούσε περισσότερες εξηγήσεις, όπως π.χ. για τα σήματα της τροχαίας. Ήταν κάτι πρωτόγνωρο για αυτήν, αφού στο χωριό της υπήρχε μόνο ένα φορτηγό.

Ο Φοίβος για να κάνει πιο ευχάριστη την επικοινωνία τους, της έγραφε ιστορίες με πεζούς και αυτοκίνητα, με το «Γρηγόρη» και το «Σταμάτη». Για να τα καταλάβει καλύτερα, της έστειλε κάμποσες φορές και διάφορα σήματα της τροχαίας με e-mail σύμφωνα με τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας (Κ.Ο.Κ.). Μάλιστα για να την παρακινήσει να μάθει τι σήμαινε καθένα από αυτά και τι σημασία είχε για την ασφάλεια των ανθρώπων της πόλης, της έβαλε έναν όρο. Της είπε δηλαδή, ότι, αν μετά από μια δοκιμασία που θα της έκανε, διαπίστωνε ότι τα είχε μάθει όλα, θα την καλούσε να τη φιλοξενήσει στην Αθήνα, κάτι που άρεσε πολύ στη

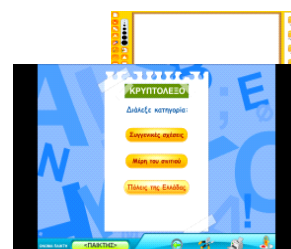
Δάφνη. Όμως, παρόλο ότι οι απαντήσεις της Δάφνης στο τεστ ήταν σωστές, λόγος για πρόσκληση στην Αθήνα δεν γινόταν. Έχω καταλάβει λάθος, σκέφτηκε τώρα η Δάφνη. Ο Φοίβος ίσως έχει εννοήσει κάτι άλλο από αυτό που νόμισα στην αρχή.

Η αλληλογραφία μέσω διαδικτυο συνεχιζόταν. Για πρόσκληση στην Αθήνα ούτε λόγος. Λες να αθετήσει το λόγο του ο Φοίβος; αναρωτιόταν η Δάφνη. Ο Φοίβος όμως, που έχει μάθει να δουλεύει μεθοδικά και ήθελε να σχηματίσει μια εικόνα για το πώς ήταν η συμμαθήτριά του, σκέφτηκε, πως θα ήταν καλό, πριν από την πρόσκληση στην Αθήνα, να ανταλλάξουν τα πορτραίτα τους με e-mail και της το ζήτησε. Ο καθένας δηλαδή θα ζωγράφιζε τον εαυτό του και τη ζωγραφιά θα την έστελνε στον άλλον.

Έτσι και έγινε. Η Δάφνη αποκαλύφθηκε μελαχρινή και ο Φοίβος ξανθός.

Η φαντασία και η περιέργεια των δύο συμμαθητών άρχισε να υπερβαίνει τα όρια. Μοναδική διέξοδος ήταν η συνάντηση. Δεν υπήρχαν περιθώρια για καθυστέρηση. Ο ξανθός ιπότης της παρέας έστειλε μια καλαίσθητη πρόσκληση με την οποία προσκαλούσε τη συμμαθήτριά στην Αθήνα

Στο χωριό της Δάφνης έγινε πανηγύρι. Πρόσκληση για επίσκεψη στην Αθήνα, μια απέραντη χαρά έχει πλημμυρίσει το πρόσωπο της, τα μάτια της λάμπουν. Επιτέλους μια από τις πιο μεγάλες επιθυμίες της θα εκπληρωθεί. Δεν παραλείπει να κάνει και αυτό που έχει γραφτεί με μικρά γράμματα στο τέλος της πρόσκλησης. *«πριν αναχωρήσεις αγαπητή μου συμμαθήτριά μην ξεχάσεις να φτιάξεις το χάρτη της διαδρομής προς την Αθήνα»*.

Ο μπαμπάς επιστρατευμένος να τη συνοδεύει στην πόλη του ονείρου της. Ίσως ακολουθούσε και η μαμά .

Περιγραφές και φαντασία έκαναν την Αθήνα τόσο οικεία μα και τόσο μακρινή.

Ο δρόμος με το λεωφορείο της γραμμής δεν σωνόταν.

Α! να ο πρώτος σηματοδότης, τώρα έχει κόκκινο, τόσα πολλά αυτοκίνητα πού να πηγαίνουν άραγε; Το κινητό χτυπάει. Είναι ο Φοίβος, τους πετυχαίνει στο ταξί για το σπίτι του, έχουν καθυστερήσει λόγω κίνησης όμως, και η αγωνία του για την ασφάλειά τους είναι μεγάλη. Μια φίλια γεννιέται. Οι αγκαλιές στέκονται ανοιχτές.

Το όνειρο ακουμπάει στην πανοπλία του. *(Χρίστος Πατσάλης)*

Ο Φοίβος περίμενε με ανυπομονησία να έρθει η στιγμή που θα χτυπήσει το κουδούνι και θα συναντήσει τη Δάφνη, την φίλη του που είχε γνωρίσει πριν λίγο καιρό μέσω διαδικτύου.

Το ταξί σταμάτησε στην οδό Κωλέττη 38. Η Δάφνη στέκεται στην πόρτα και χτυπάει το κουδούνι Κατσανιώτης, ζούσε ένα όνειρο, επιτέλους ήταν στην μεγάλη πρωτεύουσα που τόσα μπορεί να δει και να κάνει κάποιος.

Μόλις ακούστηκε ο ήχος από το κουδούνι η καρδιά του Φοίβου, χτυπάει δυνατά. Ο μπαμπάς ανοίγει την πόρτα και καλωσορίζει την Δάφνη όλο χαρά. Ξαφνικά ακολουθεί ένα μπαμ και χιλιάδες σερπαντίνες πετάγονται στο κεφάλι της Δάφνης. Αμέσως μετά ακούγεται δυνατή μουσική και πολλά μπαλόνια προσγειώνονται στο έδαφος.

Η Δάφνη είναι πολύ χαρούμενη για το πάρτι έκπληξη, που της ετοίμασαν και ο Φοίβος χαρούμενος και ευτυχής την καλωσορίζει μαζί με τους γονείς της στο σπίτι του.

Οι γονείς της Δάφνης ευχαρίστησαν την οικογένεια του Φοίβου για την πρόσκληση και τους πρόσφεραν καλούδια από τον τόπο τους, παραδοσιακή φέτα Ηπείρου και πεντανόστιμη σπανακόπιτα. Για αρκετές ώρες οι δυο τους συζητούσαν και αντάλλασαν νέα από τον τόπο τους και από το σχολείο τους. Ένιωθαν λες και γνωρίζονταν πολύ καιρό.

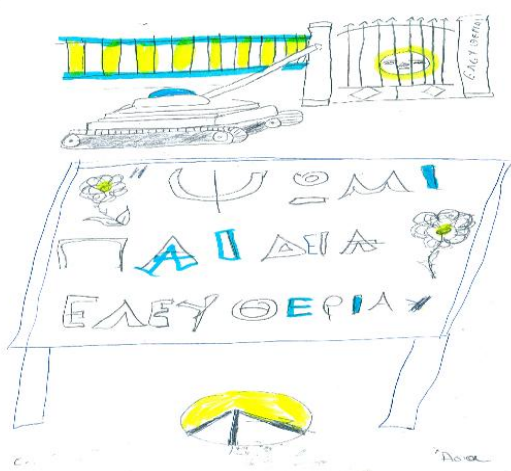
Την επόμενη μέρα ο Φοίβος κοιτώντας το ημερολόγιο και βλέποντας ότι ήταν 17 Νοέμβρη ετοίμασε στην Δάφνη μια έκπληξη. Θα την πήγαινε επίσκεψη στο Πολυτεχνείο.

Η Δάφνη ήξερε πολλά για το Πολυτεχνείο ωστόσο δεν το είχε δει ποτέ από κοντά και την χαροποίησε πολύ η ιδέα ότι θα πήγαινε εκεί. Το Πολυτεχνείο, ήταν το 1973 σημείο συνάντησης των φοιτητών που αγωνίστηκαν κατά της χούντας, ένα πολιτικό καθεστώς όπου δεν υπήρχε δημοκρατία και ελευθερία αλλά ο «ένας», αποφάσιζε για όλους.

Στον δρόμο για το Πολυτεχνείο, συνάντησαν μερικούς μικροπωλητές, πολλά αυτοκίνητα και κόσμο που πήγαινε κρατώντας ένα λουλούδι στο χέρι. Το πρώτο πράγμα που είδαν μόλις έφτασαν ήταν η πόρτα που είχε γκρεμιστεί από τα τανκ και το πέτρινο ανάγλυφο κεφάλι, που συμβόλιζε τον φοιτητή που έδωσε την ζωή του για την ελευθερία.

Το πέτρινο ανάγλυφο κεφάλι ήταν σκεπασμένο με κόκκινα γαρίφαλα και άλλα λουλούδια. Τα δυο παιδιά άφησαν τα λουλούδια και άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα: «Το πολυτεχνείο ζει..!», μαζί με τον κόσμο που ήταν εκεί.

Στην συνέχεια έγιναν φασαρίες, έπεσαν δακρυγόνα και έχασαν ο ένας τον άλλον. Δεν είχαν κινητό για να ειδοποιήσουν τους γονείς τους και να επικοινωνήσουν μαζί τους. Περιπλανήθηκαν στους δρόμους της Αθήνας, ψάχνοντας ο ένας τον άλλον. Η Δάφνη ,κάποια στιγμή, έβαλε τα κλάματα

και αναζητούσε απεγνωσμένα βοήθεια. Ο Φοίβος βρέθηκε στο νοσοκομείο γιατί είχε λιποθυμήσει από τα δακρυγόνα. Μόλις ξύπνησε ζήτησε από τους γιατρούς να επικοινωνήσουν με τους δικούς του για να σταματήσουν να ανησυχούν. Αφού οι γονείς έφτασαν στο νοσοκομείο ο Φοίβος τους είπε ότι είχε χαθεί η φίλη του.

Όλοι μαζί αναζήτησαν την Δάφνη τηλεφωνώντας στην αστυνομία. Όμως με την βοήθεια κάποιου αστυνομικού η Δάφνη είχε πάει στο σπίτι του Φοίβου, όπου ο αδερφός του της εξήγησε τι είχε συμβεί.

Αργότερα γύρισαν οι γονείς και ο Φοίβος στο σπίτι και όλοι ένιωσαν ανακούφιση που αυτή η περιπέτεια είχε καλό τέλος. Γρήγορα όμως όλα ξεχάστηκαν και τα παιδιά κάθισαν αρκετή ώρα στο σαλόνι του σπιτιού του Φοίβου για να αποφασίσουν πού θα πάνε την επόμενη μέρα.

Ο Φοίβος της πρότεινε να πάνε στο Αρχαιολογικό μουσείο να δούν: «το Ναυάγιο των Αντικυθήρων», για το οποίο η δασκάλα τους είχε μιλήσει στην τάξη και η Δάφνη ακούγοντας για τα τόσο σπουδαία ευρήματα δέχτηκε με χαρά.

Το επόμενο πρωινό ξύπνησαν, έφαγαν πρωινό και ετοιμάστηκαν να πάνε στο μουσείο. Όταν βγήκαν έξω είδαν ότι ήταν μια ηλιόλουστη μέρα. Αφού έφτασαν πήραν εισιτήρια και μπήκαν μέσα. Στην διαδρομή είχαν δει και άλλα αγάλματα.

Η ξεναγός τους είπε λίγα λόγια για το ναυάγιο. Ανακαλύφθηκε ανοικτά του Ελληνικού νησιού Αντικύθηρα μεταξύ Κυθήρων και Κρήτης. Με βάση την περιγραφή των Ελληνικών επιγραφών που φέρει, χρονολογείται μεταξύ του 150π.Χ και του 100π.Χ. αρκετά πριν από την ημερομηνία του ναυαγίου, το οποίο ενδέχεται

Πηλίνα κανάκια από το ναυάγιο Αντικυθήρων. Φωτό: μαθητές Στ' τάξης

να συνέβη στο 87 π.Χ και 63 π.Χ.

Τα παιδιά προχωρώντας στους χώρους του μουσείου είδαν κομμένα μέλη από τα σώματα προφανώς αυτών που είχαν βρεθεί στο ναυάγιο. Υπήρχαν επίσης πολλά αγγεία και κέρματα.

Κάποια αγγεία ήταν γυάλινα. Αυτό που σου τραβούσε την προσοχή ήταν τα αντικείμενα που είχαν φθαρεί από το θαλασσινό αλάτι και τα μπρούτζινα αγάλματα.

Επιπλέον είδαν και τα απομεινάρια του πλοίου. Τα αντικείμενα που είχαν θαφτεί κάτω από την άμμο δεν είχαν φθαρεί, ενώ αυτά που δεν είχαν καλυφθεί είχαν φθαρεί και δεν μπορούσες ξεκάθαρα να δεις τι ήταν.

Όλα ήταν πανέμορφα. Όμως αυτό που εντυπωσίασε πιο πολύ ήταν η διακόσμηση του χώρου. Υπήρχαν φωτάκια που φώτιζαν το ταβάνι και φαίνονταν σαν να ήταν κάτω από το βυθό.

Η Δάφνη ενθουσιάστηκε πολύ και ένιωθε περίεργα σκεφτόμενη το ναυάγιο και τις συνέπειες για τις ζωές των ανθρώπων.

Μετά το μουσείο ο Φοίβος πρότεινε στην Δάφνη να πάνε στην γνωστή ταβέρνα «Ροζαλία», που βρίσκεται στην περιοχή των Εξαρχείων. Η Δάφνη συμφώνησε και πήραν τον δρόμο για την ταβέρνα. Όταν έφτασαν εκεί κάθισαν σε ένα τραπέζι. Η Δάφνη κοιτούσε γύρω γύρω και ήταν χαρούμενη, μάλλον τα πολλά φυτά και το μεγάλο δέντρο που υπάρχουν στη ταβέρνα της θύμισαν το χωριό της. Κοίταξαν τον κατάλογο και έπειτα παρήγγειλαν φαγητό.

Ο σερβιτόρος πέρασε κρατώντας το μεγάλο δίσκο με τις σαλάτες για να διαλέξουν. Η Δάφνη και ο Φοίβος επέλεξαν την χωριάτικη σαλάτα και οι γονείς την πατατοσαλάτα. Για κυρίως πιάτο πήραν μια μεγάλη ποικιλία κρεατικών. Η ώρα πέρασε γρήγορα τρώγοντας και συζητώντας για διάφορα θέματα. Τέλος πλήρωσαν τον λογαριασμό και έφυγαν.

Στον δρόμο για το σπίτι κάτι περίεργο συνέβη. Τέσσερις μικρές πατούσες τους ακολουθούσαν. Γύρισαν πίσω και αντίκρισαν ένα μικρό γλυκό κουταβάκι. Σκέφτηκαν ότι μάλλον θα τους ακολούθησε από τη μυρωδιά των κρεάτων. Το σκυλάκι ήταν αδέσποτο γιατί δεν είχε λουράκι και η Δάφνη αποφάσισε να το πάρει μαζί της στην Πίνδο όταν θα επέστρεφαν, μιας και ο πατέρας της συμφώνησε με την απόφασή της.

Την επόμενη μέρα καθισμένοι στο σαλόνι, βλέποντας παιδικά της ανακοίνωσε την τρίτη έκπληξή του. Θα πήγαιναν στο Πλανητάριο. Η Δάφνη ενθουσιασμένη που θα πήγαινε στο Πλανητάριο άρχισε να ρωτάει για αυτό.

Το Πλανητάριο είναι ένα κτίριο που χτίστηκε το 1954. Έχει έναν θόλο όπου προβάλλονται τρισδιάστατες ταινίες για το σύμπαν. Εμείς θα πάμε να δούμε την ταινία: «τα μονοπάτια των άστρων» είπε.

Μετά από λίγο ξεκίνησαν από το σπίτι και έφτασαν με τα πόδια και στο Σύνταγμα πήραν το λεωφορείο Ε2. Πέρασαν μπροστά από την Βουλή και είδαν τους Ευζώνους.

Έφτασαν αρκετά γρήγορα και μπήκαν στο Πλανητάριο. Ήταν η πρώτη φορά που αντίκριζαν κάτι τόσο ενδιαφέρον και ήταν πολύ ενθουσιασμένοι. Γαλαξίες, πλανήτες, άστρα γέμιζαν τον θόλο. Ένιωθαν λες και ταξίδευαν. Η Δάφνη δεν φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσε να ζήσει κάτι τέτοιο. Η τεχνολογία ήταν ασύλληπτη. Οι απορίες της και οι ερωτήσεις ήταν αρκετές, αλλά ο Φοίβος της εξηγούσε όσο πιο απλά γίνονταν μιας και είχε ξαναεπισκεφτεί το Πλανητάριο με το σχολείο του και ήξερε αρκετά για αυτό.

Η Δάφνη ένιωθε τυχερή που έκανε έναν καινούριο φίλο στην Αθήνα, που είδε τόσα πράγματα και σίγουρα αυτή την μέρα δεν θα την ξεχνούσε ποτέ.

Την μεγαλύτερη όμως έκπληξη ο Φοίβος της την επιφύλασσε μια μέρα πριν την αναχώρησή της. Θα επισκέπτονταν το: «Allou Fun Park». Τι είναι αυτό το πάρκο; ρώτησε η Δάφνη. Το έχω δει πολλές φορές στην τηλεόραση σε διαφημίσεις και πολύ θα ήθελα να το δω και από κοντά.

Είναι ένα μέρος όπου μικροί και μεγάλοι διασκεδάζουν και ψυχαγωγούνται. Εκεί έχει πολλά παιχνίδια, όπως νεροτσουλήθρες με βάρκες, την σκουληκαντέρα, το

σπιτάκι του τρόμου την ρόδα, 4D ταινίες μικρής διάρκειας, συγκρουόμενα και διάφορα μικρομαγαζάκια με φαγώσιμα και παιχνίδια.

Η Δάφνη ενθουσιάστηκε και περίμενε με αγωνία να δει όλα αυτά που της είχε περιγράψει ο Φοίβος. Όταν έφτασαν η Δάφνη δεν ήξερε που να πρωτοπάει. Τα φωτάκια, τα κινούμενα παιχνίδια και το ενθουσιασμένο πλήθος την είχαν ξετρελάνει.

Ο φίλος της πρότεινε να μπουν στο σπίτι του τρόμου, αυτή δέχτηκε και πήγαν να περιμένουν στη σειρά. Το πρώτο δωμάτιο ήταν σκοτεινό, στο επόμενο δωμάτιο υπήρχε ένα φέρετρο και μια προειδοποίηση στην πόρτα που έλεγε: «Ανοίξτε το φέρετρο γιατί η πόρτα δεν ανοίγει». Ο Φοίβος άνοιξε το φέρετρο και είδε μέσα την Δάφνη. Έβαλε τις φωνές και έψαχνε γύρω του. Είδε ένα τέρας που ήταν ίδιο με την

horror αυτό τον έκανε να φύγει τρέχοντας και πήγε στο επόμενο δωμάτιο αναζητώντας την Δάφνη.

Στο τέλος της διαδρομής είδε την Δάφνη που τον περίμενε τρομαγμένη. Τρομαγμένοι και οι δύο από τα φαντάσματα και τους μεγάλους σκελετούς, βγήκαν έξω. Έτρεξαν σε κάποιον ειδικό και τον ρώτησαν σχετικά με την εικόνα της Δάφνης στο φέρετρο. Τους εξήγησε ότι είναι ένα εφέ, όπου παίρνει την εικόνα του προσώπου τυχαία από κάποιον, όταν μπαίνει στο σπίτι του τρόμου και αντικατοπτρίζεται στο φέρετρο.

Επισκεφτήκαν και άλλα παιχνίδια και έκαναν γνωριμίες με πολλά παιδιά. Αντάλλαξαν τηλέφωνα και κουτσομπόλεψαν αρκετά δασκάλους και μαθητές του σχολείου τους. Η Δάφνη ένιωθε χαρούμενη και πολύ ικανοποιημένη γιατί γνώρισε καινούρια πρόσωπα και έκανε ενδιαφέρουσες φιλίες και αντάλλαξε email με άλλα παιδιά.

Της άρεσαν τα φώτα, τα ψηλά κτίρια, αλλά την κούραζε λίγο η φασαρία και τα πολλά αυτοκίνητα. Σε αντίθεση με την ηρεμία του χωριού της, χωρίς τόσο καυσαέριο και σκουπίδια στους δρόμους.

Δυστυχώς οι όμορφες μέρες πέρασαν και έπρεπε να επιστρέψει στην Πίνδο, η ίδια και η οικογένειά της, και στις καθημερινές του υποχρεώσεις ο Φοίβος. Οι οικογένειες αντάλλαξαν ευχές και οι γονείς της Δάφνης ζήτησαν να τους περιμένουν το καλοκαίρι στην Πίνδο. Ο Φοίβος και η Δάφνη θα συνέχιζαν την επικοινωνία τους μέσα από τον υπολογιστή, τον κοινό τους φίλο. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι είχε δημιουργηθεί μια δυνατή και αξιοζήλευτη φιλία.

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΑΡΘΡΑ

Η ΑΘΗΝΑ: Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΘΕΛΩ ΝΑΖΩ

Είμαστε μαθητές της ΣΤ΄ τάξης και θέλουμε να σας προτείνουμε τρόπους για να κάνουμε πιο χαρούμενους ανθρώπους όπως εμείς τους φανταζόμαστε, στην πόλη μας την Αθήνα.

Η Αθήνα είναι μια όμορφη πόλη με πολύ αξιόλογα μέρη που ο καθένας μπορεί να επισκεφτεί, είτε για ψυχαγωγία είτε για ενημέρωση.

Μια πόλη όπως η Αθήνα για να είναι πιο όμορφη σίγουρα χρειάζεται πράσινο, λιγότερο καυσαέριο, όμορφα σπίτια με αυλές και πολλά λουλούδια, όχι σκουπίδια, και προπάντων καθαρές παραλίες.

Σίγουρα για μας πιο σημαντικό είναι οι άνθρωποι. Αυτοί που ζουν στην μεγαλούπολη να μπορούν να είναι χαρούμενοι, γελαστοί και κεφάτοι.

Βέβαια αυτό είναι δύσκολο λόγω των οικονομικών προβλημάτων, και των δύσκολων καιρών που διανύουμε.

Πώς να γελάσω λέει η μητέρα όταν δεν έχω τα απαραίτητα στα ντουλάπια της κουζίνας μου;

Για αυτό λοιπόν και εμείς σκεφτήκαμε τρόπους, έτσι ώστε οι άνθρωποι να είναι χαρούμενοι όταν περπατάνε στους δρόμους και όχι κακόκεφοι, σκεφτικοί, λυπημένοι και να μονολογούν στο δρόμο που περπατούν.

Μπορούμε να γίνουμε περισσότερο ευτυχισμένοι έχοντας πιο συχνά ένα χαμόγελο στα χείλη;

και όμως εμείς σας έχουμε βρει την λύση!

Ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες όλοι εμείς θα πρέπει να έχουμε αυτοπεποίθηση και να βγάζουμε πάντα τα καλύτερα στοιχεία από τον εαυτό μας.

Οι άνθρωποι για να είναι χαρούμενοι θα πρέπει να σκέφτονται μόνο θετικά. Μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι με αυτά που έχουμε. Αποφεύγουμε να λέμε: «Αν είχα αυτό, θα...», «Αν μπορούσα να...». Δεν γκρινιάζουμε όταν τα πράγματα δεν έρχονται έτσι όπως θα θέλαμε. Επιλέγουμε καλούς φίλους, γιατί ξέρουν πώς να μας βοηθήσουν σε δύσκολες στιγμές μας. Ξέρουν να προσφέρουν αγάπη και βοήθεια χωρίς να περιμένουν αντάλλαγμα. Άλλωστε μέσα τους γνωρίζουν πως αν δίνεις χαρά και αγάπη, αυτά θα πάρεις πίσω. Συναισθήματα που είναι οι πραγματικοί θησαυροί της ζωής.

Εξίσου σημαντικό είναι να γίνουμε αισιόδοξοι !

Αναπτύξτε τη συνήθεια να βλέπετε τη θετική πλευρά των πραγμάτων. Δε χρειάζεται να γίνετε υπερβολικοί, άλλωστε συμβαίνουν και άσχημα πράγματα. Αν από τη φύση σας δεν είστε ένα αισιόδοξο άτομο, μπορεί να χρειαστεί χρόνο για να αλλάξετε τον απαισιόδοξο τρόπο σκέψης σας. Ξεκινήστε αναγνωρίζοντας τις αρνητικές σκέψεις καθώς τις σκέφτεστε. Στη συνέχεια κάντε ένα βήμα πίσω και ρωτήστε τον εαυτό σας αυτά τα βασικά ερωτήματα:

- Είναι η κατάσταση πραγματικά τόσο άσχημη όσο νομίζω;
- Υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος με τον οποίο μπορώ να δω και να αντιμετωπίσω την κατάσταση;

- Ασχολείστε με κάτι που αγαπάτε; Αν όχι, ρωτήστε τον εαυτό σας αυτές τις ερωτήσεις για να ανακαλύψετε πώς μπορείτε να βρείτε το σκοπό σας: κάνετε πράγματα που σας ευχαριστούν και σας κάνουν να χαμογελάτε.

Μην αναβάλετε τη χαρά και την ευτυχία για την ημέρα όταν θα είστε λιγότερο απασχολημένοι και η ζωή σας θα είναι λιγότερο αγχωτική. Αυτή η μέρα μπορεί να μην έρθει ποτέ. Αντίθετα, ψάξτε για ευκαιρίες να απολαύσετε τις μικρές απολαύσεις της καθημερινής ζωής και επικεντρωθείτε στα θετικά της παρούσας στιγμής, αντί να κατοικείτε στο παρελθόν ή να ανησυχείτε για το μέλλον.

Δεν πρέπει να ρίχνουμε τις ευθύνες στους άλλους αλλά εμείς οι ίδιοι πρέπει να φροντίζουμε το χώρο που ζούμε γιατί έτσι θα νιώθουμε καλύτερα. Μην περιμένουμε να φυτέψουν οι άλλοι λουλούδια στα παρκάκια της γειτονιάς μας. Μπορούμε να το κάνουμε κι εμείς με την βοήθεια των δασκάλων και των γονιών μας. Διατηρούμε τους δρόμους καθαρούς, τις παραλίες, μαζεύουμε τα σκουπίδια και δεν λέμε ότι είναι ευθύνη άλλων. Ανακυκλώνουμε βασικά προϊόντα και δεν χρησιμοποιούμε τοξικά ή χημικά προϊόντα που μπορούν να κάνουν κακό στα παιδιά και στο περιβάλλον. Αφού και εμείς ζούμε σε αυτήν την πόλη θα πρέπει οι ίδιοι να την διατηρούμε καθαρή. Σημαντικό είναι να φροντίζουνε και το σπίτι των ζώων και των λουλουδιών, το δικό μας καταφύγιο δροσιάς και πηγή ζωής το καλοκαίρι, το δάσος μας. Η αναδάσωση και η φροντίδα των τόσων όμορφων δασών είναι ευθύνη όλων. Δεν θα νιώθουμε ήρεμοι και χαρούμενοι όλοι μας όταν καθόμαστε κάτω από τον ίσκιο ζωντανών και υγιών δέντρων και όχι να έχουμε την εικόνα ενός καμένου τοπίου;

Μα πάνω από όλα δεν πρέπει να ξεχνάμε να γελάμε! Το γέλιο δίνει ζωή !

Έχει διαπιστωθεί ότι μετά από στιγμές έντονου γέλιου, το ανοσοποιητικό μας σύστημα παραμένει ενδυναμωμένο μέχρι και 12 ώρες!

Σε ό,τι αφορά το μυϊκό μας σύστημα, ο άνθρωπος που γελάει, αυτομάτως χαλαρώνει. Ένα λεπτό ξεκαρδιστικού γέλιου ισοδυναμεί με πολλά λεπτά χαλάρωσης.

Τελικά, μπορείτε να φανταστείτε έναν κόσμο χωρίς γέλιο;

Φανταστείτε ξαφνικά να μην μπορούμε να γελάσουμε, να μη μπορούμε να καταλάβουμε ένα αστείο, να μην μπορούμε να δημιουργήσουμε μια ατμόσφαιρα χαράς γύρω μας! Υπάρχει κανείς που να θέλει να ζει έτσι; Το γέλιο είναι το δώρο της ζωής, ώστε το βίωμα της πεζής καθημερινότητας να μπορεί να μετατραπεί σε μια γοητευτική ποιοτική εμπειρία. Ήρθε, λοιπόν, η στιγμή να μάθουμε ότι η ζωή έχει τουλάχιστον δύο όψεις. Ευτυχώς που η μια είναι ξεκαρδιστική! Για όλους λοιπόν αυτούς τους λόγους θα πρέπει να σκεφτόμαστε θετικά, να είμαστε χαρούμενοι, να γελάμε, και σίγουρα αν νιώθουμε εμείς έτσι θα βλέπουμε ότι ζούμε σε ένα χαρούμενο κόσμο, όπου οι άνθρωποι γύρω μας είναι γελαστοί!

Τέλος ονειρευόμαστε μια πόλη χωρίς διακρίσεις, με σεβασμό στην διαφορετικότητα, με αγάπη και κατανόηση στους ανθρώπους που μας έχουν πραγματικά ανάγκη! Η Αθήνα δεν φτάνει να έχει μόνο πράσινο και καθαρούς δρόμους και πλατείες. Θέλουμε να δούμε τους άστεγους σε κάποιο σπίτι με τροφή και καθαρό νερό γιατί τώρα είναι καλοκαίρι και μπορούν να αντέξουν τα καιρικά φαινόμενα. Όμως το χειμώνα, είναι πολύ άσχημη εικόνα για τους περαστικούς να βλέπουν ανθρώπους να κοιμούνται σε ένα χαρτόκουτο κάτω από άθλιες καιρικές συνθήκες. Όλοι έχουν δικαίωμα στην καλή και ανθρώπινη επιβίωση.

Αλλά και τα αδέσποτα ζώα χρειάζονται φροντίδα και αγάπη κάτι που όλοι μαζί μπορούμε να το καταφέρουμε!

Αυτή θέλουμε να είναι η Αθήνα η πόλη που ζούμε και θα μεγαλώσουμε! Μια πόλη με χαρούμενους, γελαστούς, αισιόδοξους ανθρώπους με μια στοιχειώδη και αξιοπρεπή ζωή!¹

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΧΗ; ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ - ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ

Είμαστε μαθητές έκτης τάξης του 35ου δημοτικού σχολείου Αθηνών. Στην τάξη μας αλλά και στο σχολείο μας υπάρχουν αρκετά παιδιά που έχουν έρθει ως πρόσφυγες και μετανάστες από άλλες χώρες, που τώρα υπάρχει πόλεμος ή έφυγαν και ήρθαν στην Ελλάδα για καλύτερες συνθήκες ζωής, ή για να μπορέσουν να χαμογελάσουν και πάλι όπως λέει η φίλη μας η Άσια από το Αφγανιστάν.

¹ Η μακέτα και το κείμενο βραβεύτηκαν από τη Σχολική Επιτροπή Α/θμιας Εκπαίδευσης του Δήμου Αθηναίων

Έχουμε συμμαθητές από Αλβανία, Ρουμανία, Γεωργία, Ρωσία, Αραβία, Αιθιοπία, Φιλιππίνες, Κίνα και Ελλάδα. Όπως καταλαβαίνετε μας δίνεται η ευκαιρία, χωρίς να μετακινηθούμε καν από την καρέκλα μας, να πάμε να επισκεφτούμε όλες τις χώρες, να γνωρίσουμε διαφορετικές γλώσσες, να δοκιμάσουμε διαφορετικά φαγητά, να γνωρίσουμε άλλες θρησκείες και διαφορετικούς πολιτισμούς. Σίγουρα είμαστε πολύ τυχεροί θα σκέφτεται κανείς, οι μεγάλοι όμως έχουν διαφορετική γνώμη! Στην τάξη μας προσπαθήσαμε να μάθουμε κάποια πράγματα, για τον ρατσισμό και την ξενοφοβία. Είδαμε ενδιαφέρουσες ταινίες όπως: τα «παιδιά της χορωδίας», «πολιτική κουζίνα», ντοκιμαντέρ και βίντεο ντοκουμέντα για το φαινόμενο που όλο και πιο έντονα μας αγγίζει και μας απασχολεί όλους. Όλοι είμαστε μια παρέα στην τάξη μας, και όπως δεν θα θέλαμε να πάθει κάτι η οικογένειά μας, έτσι δεν θα θέλαμε να πάθει κάτι και η οικογένεια των φίλων μας!

Πρώτα θα σας εξηγήσουμε τι είναι ρατσισμός-ξενοφοβία, όπως εμείς το καταλάβαμε οι μαθητές της ΣΤ τάξης. Σύμφωνα με τις απόψεις κάποιων συμμαθητών ρατσισμός είναι να ερχόμαστε για μια καλύτερη ζωή, για πιο ανθρώπινες συνθήκες ζωής, να αφήνουμε σπίτια, περιουσίες, δουλειές, γιαγιά, παππού και να αναγκάζομαστε να έρθουμε σε μια πόλη που λένε ότι ο ήλιος είναι πάντα λαμπερός και οι άνθρωποι φιλόξενοι. Ερχόμαστε στην Ελλάδα αλλά οι άνθρωποι μας αντιμετωπίζουν λες και είμαστε ένα κακό ζώο που θα τους κατασπαράξει, θα τους κλέψει, θα τους κάνει κακό. Ήρθαμε γιατί στο Αφγανιστάν, στις Φιλιππίνες και σε άλλες χώρες, υπήρχε πόλεμος, βία, θάνατοι, φτώχεια, πείνα. Ο μπαμπάς μου εκεί είχε εργοστάσιο με πλαστικά είδη, μας είπε η Άσια. Άλλων παιδιών οι γονείς δούλευαν ως δάσκαλοι ή σε άλλες ενδιαφέρουσες και αξιοπρεπείς εργασίες. Εδώ στην καινούρια πατρίδα, ζητιανεύουμε το φαγητό ή οι γονείς μας αναγκάζονται να κάνουν πολλές δουλειές για να τα βγάλουμε πέρα. Οι άνθρωποι μας κοιτάνε περίεργα μας διώχνουν από τα σπίτια γιατί λένε ότι κάνουμε φασαρία και δεν είμαστε καθαροί. Μα το ερώτημα είναι πώς να πλενόμαστε κάθε μέρα αφού δεν έχουμε χρήματα για φως και νερό; Οι γονείς μας, μας λένε να κάνουμε συνεχώς οικονομία και να μην είμαστε σπάταλοι! Πόσο ακόμα λιγότερα πράγματα πρέπει να έχουμε; Οι άνθρωποι είναι προκατειλημμένοι με αυτούς που δεν μιλάνε την δική τους γλώσσα, δεν ντύνονται όπως αυτοί, έχουν διαφορετικό χρώμα στο δέρμα και στα μαλλιά τους.

Ρατσιστές είναι και αυτοί όμως που κοροϊδεύουν, όσους συμμαθητές μας είναι κοντοί, χοντροί, με γυαλιά με σπυράκια, με μεγάλα αυτιά ή με κόκκινα μαλλιά.

Αλλά ρατσιστές είναι και αυτοί που βλέπουν ένα παιδάκι σε ένα αναπηρικό καρότσι και αντί να το βοηθήσουν να περάσει στην απέναντι πλευρά του δρόμου, δήθεν το λυπούνται και λένε πόσο άτυχη ήταν η ζωή μαζί του! Σε μια εφημερίδα διαβάσαμε για ένα περιστατικό που συνέβη σε ένα σχολείο στην Πάτρα όπου όλοι κοροΐδευαν ένα κορίτσι επειδή φορούσε συνεχώς την μαντίλα στο κεφάλι της. Το κορίτσι αναγκάστηκε να σταματήσει το σχολείο που τόσο αγαπούσε. Με την βοήθεια όμως της ψυχολόγου και της δασκάλας ευαισθητοποιήθηκαν οι μαθητές στην κουλτούρα και στα έθιμα του τόπου της Εσμά και κατάλαβαν την λάθος συμπεριφορά τους. Πόσο άσχημα θα ένιωσε η Εσμά αλλά και οι συμμαθητές της όταν κατάλαβαν την ρατσιστική συμπεριφορά τους !

Αλλά, τέλος πάντων έτσι είναι οι άνθρωποι, όπως λένε και οι γονείς μας. Οι οποίοι πιστεύουν ότι όλες αυτές οι διακρίσεις είναι αποτέλεσμα οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων. Οι μετανάστες είναι: «η μαύρη γάτα», είναι η αιτία του κακού για την ανεργία την φτώχεια, την γκρίνια στις οικογένειες και καθημερινό θέμα συζήτησης των πολιτικών. Δεν σκέφτονται ότι ο ανταγωνισμός και η κρίση των ανθρωπιστικών ιδανικών, δημιουργούν μίσος στις ψυχές των ανθρώπων και σίγουρα οι αιτίες θα πρέπει να αναζητηθούν αλλού...

Με την τάξη μας πήγαμε στο κέντρο Προσφύγων. Εκεί συζητήσαμε τα προβλήματα των μεταναστών και συναντήσαμε έναν κύριο: Τον Αμπ. Ρ. από το Κονγκό. Στο Κονγκό σπούδαζε γιατρός και αναγκάστηκε να έρθει στην Ελλάδα γιατί εκεί υπήρχε δικτατορία. Μας έκανε εντύπωση γιατί κατάφερε να ενταχθεί στην ελληνική κοινωνία μετά από 26 χρόνια, ύστερα από εξετάσεις που έδωσε στον ΟΗΕ, ενώ ζούσε στην Ελλάδα και δούλευε και γνώριζε ελληνικά. Ακόμα όμως νιώθει άσχημα όταν στο λεωφορείο ακούει άσχημα λόγια για αυτόν, όπου όπως λέει τον θεωρούν αυτόν και τους (ομοίους του) αιτία του κακού για τα προβλήματα στην Ελλάδα. Τους απαντάει ότι: «εγώ είμαι πρόσφυγας και αναγκάστηκα να έρθω, αν κάνω κάτι κακό το κράτος θα με τιμωρήσει. Εσύ χωρίς να κάνω κάτι γιατί με βρίζεις; Εγώ ξέρω καλά ελληνικά. Εξάλλου πολλοί είναι οι Έλληνες που φεύγουν για δουλειά στο Κονγκό, Αφρική κ.α. Θα θέλατε τα δικά σας παιδιά να είχαν την ίδια αντιμετώπιση;» . Μας συγκίνησε ο τρόπος που μιλούσε, ένιωθε λύπη και μοναξιά και ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του όταν αναπολούσε την χώρα του και τους

δικούς του που ακόμα δεν έχει καταφέρει να τους δει. Και τώρα εμείς αναρωτιόμαστε: αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να νιώθουν ενοχές και να σιωπούν σε κάθε αντίδραση, προκατάληψη και ρατσιστική συμπεριφορά; Ή πρέπει να μάχονται, να διεκδικούν και να παλεύουν για ό,τι αγωνίστηκαν; Μοχθούν για ένα καλύτερο μέλλον, για αυτούς και τα παιδιά τους με αμέτρητες ώρες εργασίας και με ένα παράπονο στα μάτια. ΓΙΑΤΙ;

Άφησαν πίσω πατρίδα, περιουσίες γονείς, εμείς θα τους στερήσουμε το δικαίωμα στο όνειρο και στην ελπίδα; ΓΙΑΤΙ!

Από την δασκάλα μας μάθαμε ότι υπήρχαν άνθρωποι που έδωσαν ακόμα και τη ζωή τους για την καταπολέμηση του ρατσισμού όπως: ο Νέλσον Μαντέλα και ο Μάρτιν Λούθερ Κίνκ, αγωνίστηκαν και προσπάθησαν με τις πράξεις τους και τις δράσεις τους για ισότητα και δικαιοσύνη ανάμεσα στους ανθρώπους, ανεξάρτητα φυλής, χρώματος ή θρησκευματος.

Οι υπεύθυνοι του κράτους, αυτοί που παίρνουν όλες τις σημαντικές αποφάσεις για όλους εμάς τι σκέφτονται άραγε; Πρώτα από όλα θα πρέπει να μας δώσουν το δικαίωμα στη μόρφωση. Με την παιδεία θα γνωρίζουμε τα δικαιώματά μας, θα υποστηρίζουμε τις απόψεις μας, θα έχουμε δικαίωμα στην εργασία και σε ένα καλύτερο μέλλον γιατί μην ξεχνάμε ότι αφού θα μεγαλώσουμε στην Ελλάδα θα είμαστε τα αυριανά παιδιά της. Θα πρέπει να καταλάβουν πώς οι άνθρωποι με την απόκτηση των γνώσεων έχουν την δική τους συνεισφορά στην ανάπτυξη του πολιτισμού. Οι υπεύθυνοι πρέπει να δίνουν στους μετανάστες, ίσες ευκαιρίες πρόσβασης σε παιδεία, περίθαλψη, ασφάλιση, κ.λπ. Θα πρέπει όλοι να αποκτήσουμε ευαισθησία σε θέματα Δημοκρατίας, Δικαιοσύνης, Ελευθερίας. Και να μην ξεχνάμε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στη ζωή γιατί όλοι είναι ίσοι. Αγάπη και ενδιαφέρον, ευκαιρίες, χρειαζόμαστε όλοι και έτσι θα είμαστε όλοι καλά και εμείς και οι γονείς μας.

Καταλυτικός είναι και ο ρόλος του δασκάλου-καθηγητή που μπορεί να εμπνεύσει τους μαθητές και να τους προσανατολίσει προς τα υψηλά ανθρωπιστικά ιδεώδη της ισοτιμίας της συναδελφικότητας και της ουσιαστικής δημοκρατίας.

Επιπλέον θα πρέπει να γίνονται αρκετές πολιτιστικές εκδηλώσεις και συζητήσεις στο σχολείο από αρμόδιους φορείς, με σκοπό την ευαισθητοποίηση των μαθητών σε διάφορες ρατσιστικές συμπεριφορές. Οι γονείς και οι μαθητές θα πρέπει να έχουν την ανάλογη επαφή με φορείς και οργανισμούς που θα μπορούν να τους παρέχουν

βοήθεια υγειονομική, νομική, στέγη, τροφή, κ.ά, ώστε σε περίπτωση ανάγκης να ξέρουν που θα απευθυνθούν.

Τα Μ.Μ.Ε επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό νέους αλλά και μεγαλύτερους σε ηλικία ανθρώπους. Αλλά συνήθως προβάλλουν λάθος πρότυπα ανθρώπων και συμπεριφοράς με αποτέλεσμα να αυξάνουν την τάση του ρατσισμού. Αυτό που θα πρέπει να γίνει είναι: Να γίνεται έλεγχος στις διάφορες εκπομπές και στο περιεχόμενό τους. Δεν θα πρέπει να παραποιούν και να διαστρεβλώνουν την αλήθεια. Δεν θα πρέπει να μας παρουσιάζουν σαν την μαύρη γάτα, υπεύθυνη για την κακοτυχία τους. Οι ρατσιστικές συμπεριφορές δημιουργούν άσχημα συναισθήματα στους ανθρώπους αυτούς, όπως: άγχος, αγωνία, ματαίωση που οδηγεί στην απόγνωση και στην ενοχή. Νιώθουν ντροπή γιατί δεν μπορούν να παρέχουν ποιοτική ζωή στην οικογένειά τους.

Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες που ιδρύθηκε στις 14 Δεκεμβρίου 1950, ένας ανθρωπιστικός μη πολιτικός οργανισμός, με στόχο την προστασία των προσφύγων και την εξεύρεση βιώσιμων λύσεων, καθώς και άλλων ανθρωπιστικών οργανώσεων, που ως αυτοσκοπό και στόχο έχουν τον άνθρωπο και τις προϋποθέσεις για μια καλύτερη και αξιοπρεπή επιβίωση. Χωρίς την βοήθεια αυτών των σπουδαίων ανθρώπων θα υπήρχαν αρκετά άλυτα προβλήματα στους μετανάστες υποστηρίζει η δασκάλα μας. Πόσα σημαντικά πράγματα έχουν κάνει για όλους αυτούς τους ανθρώπους !

Τι συγκινητικό και αξιοθαύμαστο είναι να ξέρεις ότι υπάρχουν άνθρωποι που ενδιαφέρονται για τον συνάνθρωπο χωρίς οικονομικά ή πολιτικά οφέλη! Στην τάξη μας έχουμε καταφέρει να υπάρχει μεταξύ μας αλληλεγγύη, αλληλοσεβασμός και αλληλοβοήθεια. Δεν υπάρχουν προκαταλήψεις και ρατσιστικές τάσεις είμαστε όλοι ίσοι και το αποδεικνύουμε καθημερινά με πράξεις.²

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΑΞΙΕΣ

Στις μέρες μας υπάρχουν αρκετά προβλήματα τα οποία συνεχώς, πολλαπλασιάζονται.

Η εμμονή των ανθρώπων να φτιάχνουν βιομηχανίες και εργοστάσια, δρόμους και πολυκατοικίες πιστεύοντας ότι θα κάνουν πιο εύκολη την ζωή μας, το μόνο, που καταφέρνουν είναι να καταστρέφουν το περιβάλλον και τον ίδιο τους τον εαυτό προσπαθώντας να προσαρμοστούν σε συνθήκες διαβίωσης που τους επιβάλλονται με απόλυτη αποτυχία.

² Το κείμενο και η αφίσα βραβεύτηκαν στον διαγωνισμό του O.H.E

Άλλο ένα φαινόμενο που πλήττει την χώρα μας είναι η δωροδοκία. Όποιος δεν έχει λεφτά είναι άχρηστος και ανίκανος στα μάτια του κόσμου. Το χρήμα κάνει τους ανθρώπους να ξεχωρίζουν, να διαφέρουν ακόμα κι αν είναι ανίκανοι ή τεμπέληδες.

Επίσης η μετανάστευση είναι ένα φαινόμενο που εξαπλώνεται όλο και περισσότεροι αναζητούν καλύτερη ζωή σε άλλες χώρες και πολλοί από αυτούς δεν προλαβαίνουν να φτάσουν γιατί σκοτώνονται ή χάνονται ή βιώνουν χειρότερες καταστάσεις .

Οικονομική κρίση

Στις μέρες μας η Ευρώπη έχει πολλά οικονομικά προβλήματα, από τα οποία έχει προέλθει η οικονομική κρίση. Εάν κάποιος επισκεφτεί κάποια πόλη της Ευρώπης θα δει τους ανθρώπους στους δρόμους να μην χαμογελάνε, αντίθετα να προχωρούν με σκυμμένο το κεφάλι. Επίσης υπάρχουν άνθρωποι χωρίς σπίτια, που τριγυρνούν στους δρόμους, κοιμούνται στα παγκάκια και ψάχνουν στα σκουπίδια να βρουν φαγητό.

Εκτός από τους άστεγους υπάρχουν και οι άνεργοι που καθημερινά απολύονται και μένουν χωρίς δουλειά. Όλα αυτά μπορούν να καταλήξουν σε πολιτικές ή λαϊκές αντιπαραθέσεις με πορείες και απεργίες. Ταυτόχρονα η κατάσταση στον τομέα της υγείας όσο πάει και χειροτερεύει. Ολόκληρες ουρές ανθρώπων περιμένουν καθημερινά αρκετές ώρες για να εξυπηρετηθούν από τα δημοτικά ιατρεία, καθώς νοσοκομεία κλείνουν και γιατροί απολύονται. Από όλα αυτά δεν μπορεί να μείνει ανεπηρέαστη και η Παιδεία. Πολλοί μαθητές δεν έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν ούτε στην Ελλάδα ούτε στο εξωτερικό γιατί τα χρήματα δεν αρκούν για τις ανάγκες μιας οικογένειας. Οι δάσκαλοι απολύονται και οι μισθοί είναι μικροί για να επιβιώσουν. Τα σχολεία κλείνουν και οι σχολές μειώνονται στα πανεπιστήμια. Περισσότερα από τα βιβλία αγοράζονται. Συνέπειες όλων αυτών είναι οι αυτοκτονίες ανθρώπων, οι ληστείες και ο ξεριζωμός, η μετανάστευση σε άλλες χώρες για μια καλύτερη ζωή και σίγουρα ένα αβέβαιο μέλλον.

Ρατσισμός ένα φαινόμενο τροχός

Ο ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο που γυρίζει σαν τροχός. Ρατσισμός είναι η ανισότητα και η γνώμη που δημιουργείται για την εμφάνιση των άλλων, είναι όλα όσα σημαίνουν καταπάτηση δικαιωμάτων των άλλων.

Όλοι πιστεύουν πως στην Ελλάδα πρέπει να μένουν οι Έλληνες. Εμείς πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι ανήκουν παντού. Δεν υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο μέρος όπου

ανήκουν. Όπου βρίσκονται εκεί είναι και το σπίτι τους. Η γη δεν θα έπρεπε να έχει σύνορα, όλοι οι λαοί θα έπρεπε να είναι αγαπημένοι, χωρίς ανισότητες τσακωμούς και πολέμους. Όλοι δίνουμε τον ίδιο αγώνα για επιβίωση.

Ρατσισμός είναι μια εικόνα που ραγίζει σιγά σιγά και γίνεται κομμάτια. Για αυτό όλοι μαζί, λέμε «ΟΧΙ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΦΙΛΙΑ».

Ιστορίες εκφοβισμού-ηλεκτρονικού εκφοβισμού

Ο ΦΥΤΟΥΚΛΑΣ

Ο Γεράσιμος είναι ο φυτούκλας της τάξης. Ο πατέρας του ασχολείται με την Πυρηνική Ιατρική και ο Γεράσιμος θέλει να ασχοληθεί και αυτός με την Πυρηνική Ιατρική. Είναι ένα καλό, πρόθυμο και ευγενικό παιδί. Οι συμμαθητές του συνέχεια τον κοροϊδεύουν και του λένε ότι ασχολείται με βαρετά πράγματα. Νιώθει μόνος και χωρίς φίλους. Εγώ πηγαίνω σε άλλο σχολείο και συναντιέμαι στο πάρκο με τον Γεράσιμο, μιλάμε και παίζουμε μπάλα μαζί. Ο Γεράσιμος νιώθει πολύ άσχημα για την κατάσταση που βιώνει στο σχολείο και μιλάει στους γονείς του. Οι γονείς μίλησαν στον διευθυντή του σχολείου και είπαν ότι είναι αναγκασμένοι να αλλάξουν σχολείο γιατί συνεχώς απορρίπτουν τον Γεράσιμο οι συμμαθητές του, τον εκφοβίζουν, τον απειλούν και του σκίζουν τα βιβλία. Συνάντησα τον φίλο μου στο

πάρκο και μου εξήγησε ότι στο καινούριο σχολείο είναι περισσότερο προσεκτικός και μέχρι στιγμής όλα είναι καλά.

Νιώθει καλά γιατί έχει έναν φίλο σαν εμένα που μπορεί να μιλήσει και να πει ό,τι νιώθει χωρίς το φόβο της απόρριψης.

Η ΠΑΓΙΑΔΑ

Η Άννα τις τελευταίες μέρες είναι ανήσυχη γιατί έχει δεχτεί ένα αίτημα φιλίας στο facebook από έναν άγνωστο άνθρωπο. Δεν είναι καθόλου σίγουρη να απαντήσει ή όχι; Τελικά αποφάσισε να ζητήσει την γνώμη των φίλων της. Αποφάσισε να δεχτεί αλλά και πάλι δεν ήταν σίγουρη. Η Άννα όμως δείλιασε και φοβήθηκε να αποδεχτεί το αίτημα φιλίας. Οι φίλοι της όμως την κοροΐδευαν στο σχολείο και την έλεγαν δειλή και καθόλου γενναία. Δεν έχει άλλη επιλογή θα δεχτεί. Εξάλλου ποιος θα είναι, κάποιος στην ηλικία της. Με το Γιώργο του fb έγιναν φίλοι. Ήταν ευγενικός και μιλούσε πολύ όμορφα. Μετά από μια εβδομάδα της ζήτησε να συναντηθούν στο πάρκο της γειτονιάς. Δεν ήθελε να πει ναι, αλλά όταν σκέφτηκε τις αντιδράσεις των φίλων της δέχτηκε. Την άλλη μέρα την μέρα της συνάντησης δεν είπε στη μητέρα της, πού θα πάει και αυτή την συμβούλεψε να μην απομακρυνθεί από το σπίτι. Έφτασε στο πάρκο και συνάντησε τον Γιώργο. Ήταν ένα παιδί κοντά στην ηλικία της και χάρηκε πολύ. Ο Γιώργος της πρότεινε να κάνουν μια βόλτα αλλά αυτή αρνήθηκε και τότε ο Γιώργος άρχισε να την πειράζει, να την κοροϊδεύει, να της μιλάει άσχημα. Η Άννα ένιωσε πολύ άσχημα, και ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, όταν μπροστά της βρέθηκε η μητέρα της και την γλίτωσε από αυτή την άσχημη συνάντηση. Ζήτησε συγγνώμη και υποσχέθηκε ότι δεν θα εμπιστεύεται άτομα από το fb και κυρίως δεν θα την νοιάζει η γνώμη των άλλων.

Η ΕΒΕΛΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ FACEBOOK

Η Εβελίνα εδώ και καιρό έχει ανοίξει έναν λογαριασμό στο Facebook χωρίς να το ξέρουν οι γονείς της. Ανεβάζει φωτογραφίες, μιλάει με φίλους ώσπου μια μέρα λαμβάνει ένα μήνυμα από έναν άγνωστο που της μιλάει όμορφα και επικοινωνούν καθημερινά. Οι φίλες της, της πρότειναν να συνεχίσει την επικοινωνία με τον φίλο από το διαδίκτυο, γιατί ακούγονται πολύ γλυκά όσα λέει. Ο φίλος της λέγεται Γιάννης και είναι 16 χρονών. Ο καιρός περνούσε και η φιλία τους γινόταν όλο και πιο δυνατή. Καθημερινά μιλούσαν ασταμάτητα. Ένα απόγευμα της ζήτησε μια

φωτογραφία να δει, η Εβελίνα πώς είναι. Στην αρχή δίστασε αλλά αργότερα δέχτηκε με την προϋπόθεση να έστειλε και αυτός. Ο Γιάννης της έστειλε μια φωτογραφία ψεύτικη, αλλά η Εβελίνα θαμπώθηκε από την ομορφιά του. Άρχισε να τον ερωτεύεται. Μετά από αρκετό καιρό και αρκετές ώρες συζήτησης, της ζήτησε να συναντηθούν από κοντά, σε ένα παρατημένο εργοστάσιο στις 23.00 μ.μ. . Η αγωνία της ήταν μεγάλη έφτασε επιτέλους η στιγμή που περίμενε. Θα συναντούσε το Γιάννη. Όταν έφτασε στο εργοστάσιο όλα ήταν μαύρα και επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Όταν μπήκε στο εργοστάσιο την περίμενε ένας άντρας 45 χρονών περίπου. Η Εβελίνα πάγωσε.

-Εσύ είσαι ο Γιάννης;

-Ναι και εσύ η Εβελίνα.

-Μα μου είπες πώς είσαι 14 χρονών!

-Και εσύ γιατί με εμπιστεύτηκες τόσο εύκολα;

Την άρπαξε από το μπράτσο και την έσπρωξε βίαια στο αυτοκίνητό του. Ζούσε την πιο τρομαχτική στιγμή της ζωής της. Το αυτοκίνητο αύξησε ταχύτητα και το μέλλον της Εβελίνας ήταν αβέβαιο. Βρέθηκε σε ένα χώρο μαζί με άλλα 10 παιδιά.

-Πού μας πάνε; Τι θα μας κάνουν;

Ένα μεγαλύτερο αγόρι τους είπε ότι ο κύριος που τους απήγαγε δουλεύει για έναν Γάλλο έμπορο οργάνων, που «ψαρεύει» παιδιά από το διαδίκτυο, και τα πάει στο εργαστήριό του. Το εργαστήριο του Γάλλου ήταν ένα νεκροταφείο, όπου μια υπόγεια σκάλα οδηγούσε σε ένα χώρο που βρίσκονταν όλα τα παιδιά που είχαν αρπαχθεί. Τα παιδιά τρομοκρατημένα με όσα είχαν ακούσει προσπάθησαν την ώρα που οι απαγωγείς κοιμόντουσαν να τους πάρουν το κινητό και η Εβελίνα κατάφερε να επικοινωνήσει με την αστυνομία. Τους διηγήθηκε τι συμβαίνει και αυτοί τους εντόπισαν μέσω του κινητού. Στο σπίτι της Εβελίνας επικρατούσε πανικός. Η μητέρα της εντόπισε στο facebook τη συνομιλία και τα μηνύματα με τον Γιάννη. Επέστρεψε στο σπίτι της και έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας της .

Η πρώτη της κίνηση ήταν να σβήσει τις φιλίες με αγνώστους, να αλλάξει τον κωδικό και κυρίως να είναι προσεκτική και να κάνει delete στο παρελθόν. Η περιπέτειά της είχε αίσιο τέλος.

Βυζαντινό παραμύθι: «Το πικρό έδεσμα»

Στα χρόνια του βυζαντίου, ο Ιουστινιανός έβγαλε διάγγελμα και ζητούσε έναν μάγειρα που θα έφτιαχνε εκλεκτά φαγητά, μεγάλη ποικιλία και γευστικά γλυκά. Ο μάγειρας θα ζούσε στο παλάτι και θα είχε ό,τι καλό ποθούσε. Μάγειρες από όλα τα γειτονικά κράτη έτρεξαν στο κάλεσμα του Αυτοκράτορα. Φημισμένοι και μη, διάσημοι και άγνωστοι προσπάθησαν να εντυπωσιάσουν τον Αυτοκράτορα και τους υπηκόους του με τα πιο γευστικά και εξαίσια εδέσματα. Τραπέζια στολισμένα με πήλινες πιατέλες γεμάτες, ελάφια γεμιστά με τα πιο αρωματικά μπαχαρικά, σκόρδο και μάραθο. ...*χήνες ψητές, παγόνια, πέρδικες, κοτσύφια και τσίχλες. Παγόνια, μαγειρεμένα με τέτοιο τρόπο που έμοιαζαν στα πιάτα σαν πίνακας ζωγραφικής γεμάτος χρώματα και φαντασία. Μην ξεχνάμε πώς το παγόνι ήταν, ο πιο εκλεκτός μεζές της βυζαντινής αυτοκρατορίας.....*

Τα φαγητά αυτά συνοδεύονταν από σάλτσες (που σερβίρονταν και σε ειδικά σκεύη, τα σαλτσάρια), αρωματικά φυτά (άνηθο, μάραθο, δενδρολίβανο, ρίγανη και κάπαρη). Το πιπέρι, η κανέλα, το γαρίφαλο, το κάρδαμο εισάγονταν από την Ανατολή και φυσικά η τιμή τους ήταν απαγορευτική για το συνηθισμένο βυζαντινό τραπέζι. Οι μάγειροι όμως προκειμένου να εντυπωσιάσουν τον αυτοκράτορα χάλασαν πολλά νομίσματα προκειμένου να τον ευχαριστήσουν.

Στο τραπέζι υπήρχαν επίσης εξαίσια γλυκά που κανείς δεν θα μπορούσε να αντισταθεί, με βασικό συστατικό το μέλι. Μουστόπιτα, λαγάνα, κυδωνόπαστο και γλυκό μπακλαβά με μπόλικο καρύδι μέλι και γαρίφαλο που μοσχομύριζε όλος ο τόπος. Οι Βυζαντινοί αγαπούσαν, επίσης το κρασί και υπήρχε μεγάλη ποικιλία σε όμορφα χρωματιστά λαγήνια και χρωματιστές κούπες.

Μια πανδαισία χρωμάτων και γεύσεων κλήθηκε να απολαύσει ο Ιουστινιανός, οι αξιωματούχοί του, η Θεοδώρα και η ακολουθία του. Δυστυχώς όμως κανείς δεν ενθουσιάστηκε από αυτά τα πιάτα γιατί ήταν όλα γνωστά και δοκιμασμένα. Το κρέας εξάλλου δεν αποτελούσε καθημερινή τροφή για τους Βυζαντινούς. Όχι μόνον επειδή ήταν μάλλον σπάνιο και ακριβό, αλλά και εξαιτίας των νηστειών που υπαγόρευε η χριστιανική θρησκεία, για τις μισές τουλάχιστον ημέρες του χρόνου. Οι διάσημοι μάγειροι απογοητεύτηκαν και αποσύρθηκαν λυπημένοι που δεν κατάφεραν να ενθουσιάσουν τον Ιουστινιανό και την ακολουθία του. Καθώς αποσύρονταν στα

ιδιαίτερα δωμάτιά τους ένας αξιωματικός άκουσε κάποιον από το βάθος της αίθουσας να φωνάζει: «Βασιλιά! Βασιλιά μου! δοκίμασε και από μένα τον ταπεινό δούλο σου Ιωάννη, φαγητά φτιαγμένα από εμένα και την γυναίκα μου με πολλή όρεξη και αγάπη για σένα, με υλικά αγνά που βγαίνουν από το δικό μας περιβόλι ».

Ο αξιωματικός τον κάλεσε κοντά του. Ο Ιουστινιανός και οι υπόλοιποι δοκίμασαν γευστικά φαγητά από, *θαλασσινούς μεζέδες, (καλαμάρια, χταπόδια, γαρίδες, χτένια, πεταλίδες, μύδια, στρείδια, ψάρια και τα θαλασσινά.) Επίσης λαχταριστές πίτες με λάχανο, πράσα, σπανάκι, κολοκύθια με όμορφα μυρωδικά και νόστιμες σαλάτες με αγνό ελαιόλαδο.*

Ο Ιουστινιανός ενθουσιάστηκε με τόσο αγνά, τόσο γευστικά και τόσο νόστιμα φαγητά που δεν είχε ξαναφάει. « Κάλεσε την γυναίκα σου και τα παιδιά σου του είπε και από δω και πέρα θα είσαι ο μάγειρας όλου του βασιλείου». «Βασιλιά μου με τιμά αυτό που μου είπες, σε ευχαριστώ. Θέλω όμως να δοκιμάσεις και το γλυκό της γυναίκας μου φτιαγμένο από καλαμπόκι, μέλι και ξηρούς καρπούς. Είναι δική της συνταγή και το έφτιαξε μόνο για σένα!»

Ο Ιουστινιανός τον ευχαρίστησε αλλά επειδή είχε δοκιμάσει αρκετά έπρεπε να αποσυρθεί, για να ξεκουραστεί. Για να μην προσβάλει τον Ιωάννη όμως, το έδωσε να το δοκιμάσει ένας από τους αξιωματικούς του. Αμέσως μπροστά στα μάτια του έπεσε ξερός στο πάτωμα και πέθανε δηλητηριασμένος από το γλυκό που του πρόσφερε. Λυπήθηκε πολύ με το γεγονός, διέταξε να συλλάβουν τον Ιωάννη και να τον αποκεφαλίσουν. Οι αντίζηλοί του ήθελαν με αυτόν τον τρόπο να τον δηλητηριάσουν για να πάρει άλλος την θέση του και τον θρόνο. Αποσύρθηκε απογοητευμένος και πληγωμένος γιατί είδε την κακία των ανθρώπων που τον περιέβαλλαν, τον φθόνο προς το πρόσωπό του παρόλη την προσπάθεια που έκανε για να φτιάξει μια καλύτερη πόλη !

Τα μέτρα που εφάρμοσε για να υπάρχει μια καλύτερη διοίκηση, εκπαίδευση, φαίνεται ότι πολλούς τους δυσαρέστησε και ήθελαν να τον εξοντώσουν.

Για άλλη μια φορά όμως οι θεοί τον προστάτεψαν !

Το σχολείο που θα έλεγα σχολειό μου!!

Στο σχολειό που ονειρεύομαι

δεν θέλω να είναι ασήκωτες οι τσάντες,

θέλω να μαθαίνω με εκείνον τον τρόπο που να μη το καταλαβαίνω.

Θέλω να διδάσκομαι από αυτά που αισθάνομαι

και όχι από αυτά που ακούω ή βλέπω μόνο

θέλω ένα σχολείο των χρωμάτων του γαλάζιου,

του πράσινου και του πορτοκαλί

δεν θέλω ένα σχολείο του μαύρου και του γκρι

θέλω στο κουδούνι του σχολάσματος να σκέφτομαι πώς πέρασε έτσι η ώρα

ευχάριστα, με γνώσεις και εκπλήξεις.

θέλω να ανασαίνω κανονικά,

να νιώθω ελεύθερος στην ίδια μου την τάξη

θέλω τους δασκάλους μου εκπαιδευτικούς

και όχι εκπαιδευτές

θέλω όταν γυρνάω στο σπίτι να έχω να λέω όμορφες ιστορίες

και όχι να με ρωτούν μόνο πως στα μαθήματα τα πήγα

δεν θέλω κανένα ταλέντο μου να ξαναπάει χαμένο

γιατί ποτέ κανείς δεν έψαξε για να το ανακαλύψει

δεν θέλω να διδάσκομαι δυο φορές το κάθε πράγμα

μια στο σχολειό και μια μετά το σχολειό

θέλω να έχω χρόνο να παίξω, να κάνω κάτι που μου αρέσει

και να μη θυσιάζω το παρόν μου για το μέλλον μου

θέλω να μαθαίνω με λαχτάρα για να μένει για πάντα

και όχι με το πρέπει που έχει ημερομηνία λήξης,

δεν θέλω την παπαγαλία αλλά την έκφραση και την δημιουργία

θέλω να βλέπω τους συμμαθητές μου ως φίλους

και όχι ως αθλητές που πρέπει να προσπεράσω

θέλω να ανοίγομαι στους άλλους, να επικοινωνώ

και όχι να συγκεντρώνομαι, πρωτιά για να πετύχω

θέλω ένα σχολειό που να μη μπερδεύει

το καλό με την αδράνεια και το κακό με τη δράση

Θέλω η ζωηράδα μου να είναι ευκαιρία για δημιουργία
και όχι πρόβλημα μαθησιακό να θεωρείται
Θέλω να έχω, όταν μεγαλώσω, να θυμάμαι και άλλα πράγματα
πέρα από τις εκδρομές και τα πάρτι
Θέλω το κουδούνι για μέσα να είναι το ίδιο γλυκό
με το κουδούνι για έξω
δεν θέλω σχολείο φυλακή και αίθουσες ανήλιαγα κελιά
αλλά να είναι της ελευθερίας μου τα πρώτα σκαλοπάτια
θέλω δασκάλους γελαστούς, αισιόδοξους γεμάτους όνειρα
και στόχους.
Αυτό το σχολείο θέλω να είναι το σχολείο μου!!

Βιβλίο Είναι

Να καλλιεργείς την φαντασία

Να λύνεις τους προβληματισμούς και τα γιατί ...

Να έρχεσαι σε επαφή με τον κόσμο και τους γύρω σου

Να καλλιεργεί ηθικές αξίες (αγάπη, φιλία, εντιμότητα).

Να ψυχαγωγείσαι.

Γιατί σήμερα το άτομο έχει απομακρυνθεί από το βιβλίο;

- Έχει πολλές υποχρεώσεις.
- Δεν έχει ελεύθερο χρόνο.
- Ασχολείται με το διαδίκτυο πολλές ώρες
- Απουσία ενημέρωσης από την οικογένεια και το σχολείο.
- Δεν υπάρχουν δανειστικές βιβλιοθήκες (κυρίως στην επαρχία).
- Τα ΜΜΕ, δεν προβάλλουν τα βιβλία ως μέσο ψυχαγωγίας.
- Ο στόχος του ατόμου είναι η απόκτηση υλικών αγαθών.

ΜΕΡΟΣ Γ΄: ΠΟΙΗΣΗ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ..... ΜΙΑ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Την ξιφολόγη την κρατώ
Το κράνος μου φορώ για τον πόλεμο κινώ,
Τον εχθρό να νικήσω μπορώ!

Προσπαθώ να σωθώ
Την φτώχεια και την πείνα
Την ξεχνώ!
Με μάτια δακρυσμένα ,καρτερικά
Πονάει η καρδιά
Για την λευτεριά!!

Αφήνω πίσω μου
γνωστούς
και αγαπημένους
και προχωρώ στην μάχη
μ αυτούς δεμένος,
από την Ελπίδα κυριευμένος.

Τα χιόνια με παγώνουν
Οι πληγές μου ματώνουν
Αλλά ακόμα ελπίζω
Στην νίκη προχωρώ,

Δεν θέλω να ηττηθώ...

Ήρωας στον πόλεμο
Ήρωας στην ζωή
Με μια καρδιά δυνατή που
Πάντα προσπαθεί για
Μια καλύτερη και ελεύθερη ζωή.

Ο Ιουστινιανός και η Αγία Σοφία

Απόρθητα τα φρούρια
Λιμάνια, δρόμοι, αγορές
Δώρα πολλά και πλούτη
Χρυσά νομίσματα παντού
Και η Πόλη στο μεταξύ

Φτάνουν άραγε αυτά
να ανθίσει η νέα τάξη;
Μεγάλε Αυτοκράτορα
Με τους πολλούς συμβούλους,
Φωνή λαού ν' ακούς
Και λύση να της δίνεις.
Βία και Αίμα είναι ντροπή
Η Πόλη πεθαμένη.
Συντρίμια άχρηστα παντού
Γόητρο και δόξα
Σε μια νυχτιά χαμένη.

Ο νους σου
Στα παλιά γυρνά
Και θέλεις να ενώσεις
Λαό και γόητρο μαζί
Θρησκεία να τους σώσεις.

Φτιάχνεις την Αγία Σοφία
Στον κόσμο ξακουσμένη,
που όμοιά της πουθενά
Δεν θάναι λατρεμένη.

Έργο λαμπρό, περήφανο

Για όλους τους πιστούς της,
Και για όσους την αρνήθηκαν
Πάντα εκεί θα στέκει,
Στους αιώνες της ζωής
Την προσμονή να φέρνει.....

Φιλία

Ελπίδα εμπιστοσύνη,

Φιλία αδελφοσύνη
Χωρίς φίλο κανένας
Δεν μπορεί να μείνει.

Ένα φυλαχτό
Στην καρδιά κρατώ
Για ένα φίλο πραγματικό
Που μόνο γι αυτόν ζω.

Όταν γελάς γελώ και εγώ
Όταν πονάς, τότε πονώ
Στις δυσκολίες στις χαρές πάντα μαζί
Και όταν μια χάρη σου ζητώ
Εσύ πάντα είσαι εκεί

Φιλία για μας αυτό σημαίνει
«Αν πας λίγο πιο κει ένας φίλος
περιμένει.
Σε έχω φίλο αληθινό και το ξέρω εγώ
αυτό

Αγάπη και Ελπίδα για το Αύριο

Η ζωή χωρίς αγάπη μοιάζει με ένα

μολυβάκι

Ριγωτό, με μια μυτούλα γκρι

Δίχως χρώμα στο χαρτί

Σαν μια άχρωμη ζωή.

Μα σαν έρθει στην καρδιά

Μεταμορφώνει σε ανθρώπους

Νεράιδες και πουλιά

Ουράνιο τόξο η ζωή

Η νύχτα φεύγει....

Και η μέρα γίνεται γιορτή

Χρυσά κατάξανθα μαλλιά

Γαλάζια μάτια λαμπερά

Χιλιάδες κρυσταλλάκια ακουμπούν

Και μέσα από το γέλιο της ηχούν.

Αριστερά στο στήθος αρχίζει να χτυπά

Σαν των μικρών παιδιών τρελά

Το φωτάκι γίνεται λουλούδι

Φωτίτσες και αστεράκια

Ένα γλυκό αέρινο τραγούδι.

Αγάπη Ελπίδα και Αύριο μαζί

Σε ένα ασταμάτητο χορό

Γεμάτος χρώματα θαρρώ!

Φιλία είναι

Φιλία είναι: ίσως ο ισχυρότερος δεσμός
μετά την οικογένεια

Φιλία είναι: όταν είναι πάντα εκεί όταν
τους χρειάζεσαι

Φιλία είναι: όταν δεν με παρεξηγούν αν
τους ξεχνάω

Φιλία είναι: όταν δεν μου κρατάνε κακία
και μπορούν να συγχωρούν

Φιλία είναι: να μπορείς να βασιστείς σε
κάποιον,

Φιλία είναι: να νιώσεις σιγουριά στην
αγκαλιά του...

Φιλία είναι: όταν μπορεί να σε ακούσει

Φιλία είναι να δίνω αγάπη χωρίς να είναι
απαραίτητο να πάρω

Φιλία είναι: να δίνεις στους ανθρώπους
γύρω σου χωρίς να περιμένεις
αντάλλαγμα...

Φιλία είναι: να δίνεις για να τους κάνεις
ευτυχισμένους...

Φιλία είναι: να είναι μαζί σου και στα
εύκολα και στα δύσκολα να χαίρεται με
τη χαρά σου να πονάει με τον πόνο
σου...

